Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

Aralık 2019
Sayı 17

OKUNACAK NESNE

Ederi beş para

Yazarını buldukça çıkar

KARİKATÜR

Soluk ve tozpembe bir gökyüzü var. Küme küme bulutlar ve konuşma balonlarının işgali altında kalmış. Sol alt köşeye doğru iki apartman bloğu görünüyor ama uzaktalar. Daha koyu pembe bir bitki örtüsü tozpembe gökyüzü ile ufkun birleştiği noktayı bir çit gibi dolaşıyor. Sadece renkler itibariyle değil mizansen itibariyle de tozpembe bir dünyadayız. Yaşadığımız dünya ve onun toplumsal gerçekliklerini düşündüğümüzde delilerin ve deliliğin ifade edilmesi için belki en uygun renkler bunlardır.

Karikatürde sahnenin zeminini oluşturmak için seçilen renkler ayrıca manidar. Karikatürde oyuncuların performanslarını sergilediği yerin az ötesinde kurşuni gri bir bahçe duvarı var. Oradan itibaren başlayan toprak bir zemin var ama o da aynı gri tonlarda. Bu rengi üniformaları ve parmaklıkları görmeye

alışkın olduğumuz devlet kurumlarından yola çıkarak herkes gözünde canlandırabilir. Delilerin ve deliliğin gerçekten yaşandığı kurumlara bir gönderme olduğunu düşünüyorum. Bahse konu kurumlarda duvarların yarısının griye boyanması gibi karikatürün alt kısmı griler içinde.

Artık konuşma balonlarındaki repliklere hayat veren aktörlere geçebilirim. Başrolde bu tür karikatürlerin vazgeçilmez oyuncusu hunili deli var. Hastaların giydiği türden basit bir kıyafeti giyinmiş. Yukarıya kaldırdığı kollarının uçları hariç kıyafetinin büyük çoğunluğu ve aynı zamanda kendisi gri renk bölgenin içinde kalıyor. Dolayısıyla arka plandan bir ton açık griye boyanmış durumda. Kafasındaki huni ise tozpembe renkli bölgede kaldığı için arka plandaki pembe ile aynı tonlarda. Zaten deliliğin alameti farikası sayılan bir obje için başka bir renk saçma olurdu.

Hunili deli ellerini ve kollarını yukarıya kaldırmış canhıraş bir halde ilk konuşma baloncuğunu bağırıyor. "İnsanlar Neden Kavga ediyor?.. Neden savaşlar oluyor?.. Neden silah tüccarları yakamızı bırakmıyor?!."

Birkaç adım ötede karikatürün sağ alt kısmında dikilmiş iki adam var. Hallerine bakarak rahatlıkla küçük burjuva denilen tipten, şehirli insanlar oldukları söylenebilir. Ayhan Işık tipi bıyıkları olan soldaki pembe ve gri renklerin karışımından bir kazak ve pantolon giyiyor. Boynunda fulara benzer gri renkte bir kumaş var. Gibisi fazla kesinlikle fular. Yanındaki, yani en sağda olan adam, fularlı adamın kazağından daha pembe görünen bir tişört giyiyor ve altında uzak arka planda-

ki bitkilerle aynı renkte, pembe bir pantolon giyiyor. İki eli ceplerinde sessizce duruyor ve bakıyor. Bu karikatürde onun rolü sadece bu kadar. Bir repliği bile yok. Yoldan geçen adam tabirine tam anlamıyla vücut veriyor.

Ayhan Işık bıyıklı ve fularlı adam, hunili delinin ilk sözleri karşısından şöyle bir yorumda bulunuyor. "Ulan deli meli diyoruz ama en doğruyu da o söylüyor aslında!.."

Hunili deli aynı canhıraş tempo içinde hemen ikinci repliğini patlatıyor. ''Savaşlar bitsin!.. Herkes barış ve mutluluk içinde yaşasın, yoksa götümü açarım!!''

Fularlı adamın suskun kalabileceğini hiç birimiz düşünmüyoruz değil mi? "Finali iyi bağlayamadı.." diyerek içinde yükselen eleştirme dürtüsünü tatmin etmeye çalışıyor

Bunun üzerine hunili deli bana göre en doğru tespitlerinden birini patlatıyor. "Finali zikiyim!"

Fularlı, artık saçmalık görmekten sıkılmış, karikatürdeki sahneyi değerli varlığından mahrum ederek protestosunu yapıyor ve arkadaşına "Gidelim." diyor.

Hunili deli ise aynı canhıraş halde ve henüz umudunu yitirmemiştir. Zaten umudunu yitirmemek deliliğin başka bir alameti farikası sayılmaz mı? Onlara "Gelin!!!" diyor.

Diyaloğun anlam ekseni artık başka yerlere kaymış olsa da, olmasa da, deli her olasılığa atlamaya hazırdır. Başka türlü dünya nasıl tozpembe olarak algılanabilir ki?

ÇILGIN

Hasret, çılgıncadır. Çılgınca şeyler kendini bana beğendirmek istiyor. Kötülüğü kapımdan içeri sokmak istemiyorum. Fakat halini anlamak benim vazifem.

Kötü ve çılgınca şeyler öteberiye dökülmüş çöp yığınları gibi. İyi ve çılgınca ne kaldı bana aralarda? Bunca mal, mülk, gösteriş, kıskançlık, çekememezlik ve şehvet arasında kıvranırken insanlık, cahillik çılgıncadır.

Meçhul bilgelik için geceyi gündüze katıp ilme yelken açacak rüzgarı çağırmak; yağmuru, fırtınayı büyütmek de çılgınca.

Kanatlarımı ne yapacağım? Tembellik rüzgarı aldı yürüdü. Peşin hükümler denizinde yalanlara kanmak kolay. Hakikati aramak çılgınca. Bütün yaprakları kaldırıp kütükleri devirip altında, yanında gizlenmiş mantarları aramak gibi çılgınca sevinçler bul bana, getir topladıklarını.

Kanatsız uçacağım bir gün sevincimden. Sevinç, şükrü unutturmasın çılgınca.

Nasıl dizeceğimi bilmiyorum yıldızları boncuk gibi iplere. Çılgın hayallerim var. Söylemem herkese. Dürüst çarşı esnafı olmak bir tarafa; dürüst çarşı esnafı aramak çılgıncadır.

Güzel bir kitap bulunca kendinden geçme bahtiyarlığı yok mu soluğumu kesen; günü geceyi, dünya telaşını unutturuyor bana. İşte ömrümce böyle çılgınlıklar yaşamayı sevdim.

Duygulara dokunabilir misin? Hangisini sevdin, evinde ağırladın; kalbini, sırlarını açtın ona, çılgınca?

Daha onlar uyanmadan güvercinlerin sabah öğününü hazırlayıp koyabilmek ayak değmeyen yerlere, çılgıncaydı.

Çılgınca seviyorum seni. Sevincim, umudum, hayatımsın; çılgınca dostluğum.

EŞARP

Serin bir Eylül sabahıydı ve güneş, omuz omuza sıralanmış beş katlı apartmanların arasına sıkışmış sokaklara henüz girmemişti. Tatlı uykularından istemeye istemeye kopan işçiler, öğrenciler, memurlar, işi gücü olanlar, bezgin yüzleriyle sokaklardan caddelere, caddelerden ana caddelere doğru akmaktaydılar. Otobüs duraklarındaki kalabalık, otobüslerin tüm çabasına karşın azalmıyordu, gidenlerin yerine yenileri ekleniyordu.

Fikret Bey, Pazar günleri dışında her sabah yaptığı gibi, işe gitmek için evinden çıkmıştı. Bugün onu görenler bir daha bakma gereği duyuyorlardı. Neredeyse bedeni boyundaki çantayı sırtında taşıyan bir ilköğretim öğrencisi, Fikret Bey'e bakarken sokak lambasının direğine çarptı. Beş on adım geriden gelen iki lise öğrencisi, kazazede çocuğa gülüyorlardı ki Fikret Bey'i görünce birbirlerini dürtüp "herife bak" diye fısıldaştılar. Durağa geldiğinde de durum değişmedi, Birçok baş, biriken otobüs kuyruğuna girmeyip durağın epey ilerisinde duran 83G'ye binmek için koşmak zorunda kalan adamı izledi. Şoför, diğer yolcular gibi biletini basan bu adamı tepeden tırnağa süzdükten sonra tepeye hızla geri döndü. Şaşkınlığını atlatıp bir iki söz söyleyecekti ama nesnesi çoktan içerideki insan öbeğine karışmıştı. Tıklım tıklım otobüsün içinde aynı ilgiyi toplamakta gecikmeyen kahramanımız, efsaneye dönüşen arkada boş yere doğru ilerlemeye çalışıyordu. Affedersiniz diyerek bir kadından geçme izni istedi. Dalgın bakışlarını izin isteyene çeviren kadın, "ay"

diye ünleyerek istemeden de olsa abartılı bir tepki gösterdi. Bu tepki de diğerleri gibi ilgi nesnesi tarafından görmezden gelindi. Otobüs içerisindeki fısıldaşmaların, gülüşmelerin konusu da belli ki kendisiydi.

Gördüğü ilgiden iyice bunalmış olarak işyerine varan Fikret Bey, görevinin başına, sorumlusu olduğu depoya kadar kimseyle karşılaşmadı. Depo kapısını açıp içeri girdikten sonra kapıyı yine kilitledi. Fikret Bey'le yüzgöz olmaya çalışmak, kızgın sobaya çıplak elle dokunmak gibiydi. Ufak tefek girişimleri bile buz gibi bir yüzle karşılardı. İşi gerektirmedikçe pek konuşmazdı.

Satış bölümünde kesilen irsaliyeli fatura, depodaki yazıcıdan çıkıyor, Fikret Bey de faturaya göre gönderilecek malları hazırlıyordu. Servise çıkacak şoförlerden Hasan, depo penceresine geldi. "Fikret A... bi, gün... aydın..." Şaşkın ağzından çıkan kesikli, noktasına varmadan dökülen hecelere her günkü soğuk ve ilgisiz "günaydın" karşılığını aldı. Oysa Hasan, her günkü depo sorumlusuna değil de bir hayalete bakıyordu. Neler olup bittiğini anlayamadan kargo ve fatura eline tutuşturulmuştu. Hasan, yüzündeki aptal bakışla depodan çıkarken, yazıcı, yeni bir fatura basıyordu.

Depoyla işi olanların tepkileri aşağı yukarı aynıydı. Fikret Bey'in yüzünde en küçük gülümseme, kırışıklık görseler makaraları koyuvereceklerdi ama seslerini çıkarmadan çekip gidiyorlardı. Haber tüm şirkette duyulduğundan işi olmayanlar da deponun önünden hızlıca geçip kaçıyorlardı. Biri durumu yukarıya yetiştirmiş olmalıydı ki müdür, hafta sonu yapılacak olan sayımla ilgili konuşmak bahanesiyle Fikret Bey'i odasına çağırdı. Mehmet Bey,

durumu bilmesine karşın çalışanını görünce şaşırmış gibi davrandı.

“Hayırdır Fikret.”

“Hayırdır inşallah Mehmet abi.”

Mehmet Bey, Fikret’ten yalnızca üç yaş büyüktü, yıllardır birlikte çalışıyorlardı, “bey” diye seslenmek resmi geldiğinden abi diyordu ona.

“Neden taktın onu.”

“Neyi abi.”

“Kafandakini.”

“Sabah evden çıkarken giydim.”

Bu yanıt değildi ama beklentileri karşılayacak bir yanıt da yoktu. Dün akşam eve dönerken, seyyar satıcıda görmüştü bu eşarbı. Çiçeğe benzeyen yaprakları yalımlardan oluşuyordu. Beş yalımlı ateş çiçeğinin her bir ucu başka renkteydi, onun içinde aynı biçimde bir tane daha, onun içinde bir tane daha, iç içe geçmiş beş çiçek dıştan içe, içten dışa doğru sonsuzluk hissi veriyordu. Daha yakından incelemek için eline aldı, parmaklarının arasından su gibi dökülüyordu eşarp. Elinde tutup oyalandığı için satıcı “abi alacak mısın” diye sormak zorunda kalmıştı, ardından da eklemişti “saf ipektir abi”. Söylenen fiyat canını yaksa da pazarlık etmeden satın almıştı. Eşarbı seyyar satıcının verdiği küçücük poşetinden çıkarmış, yumuşaklığını hissetmek için yol boyunca yüzünde, dudaklarında gezdirmişti. Eve varmadan önce de gereksiz sorularla karşılaşmak için katlayıp cebine koymuştu. Bu sabah tam evden çıkacağı sırada eline, böylelikle aklına gelmiş, ayna karşısında başına bağlamıştı. Aynadaki

yansımasına gülmüş, tam çıkarmak için elini uzatmışken durmuştu. Avuçlarında tutarken vurulduğu nesneye, başındayken sırılsıklam aşık olmuş, eli çıkarmaya bir türlü gitmemişti. Uğurlamaya gelen, ağzı bir karış açık kalan karısının konuşmasına olanak vermeden, kaçarcasına evden çıkmıştı. Şimdi müdürünün karşısına kadar karşısındaydı.

Anlatılanları kafasında hiçbir yere koyamayan Mehmet Bey, "biriyle iddiaya falan mı girdin, sen sululuğu da sevmezsin, nerden çıktı bu şaka söyle bakalım" diye sordu.

"Kimseden çıkmadı abi."

Mehmet Bey, ne gülebiliyor ne kızabiliyordu, anlam veremediği tuhaf şakanın bir biçimde kurbanı olma mıdır bilinmez üstelemedi. Hafta sonu yapılacak sayımla ilgili birkaç soru sordu.

Akşam da sabahkine benzer ilgiyi toplayarak evine vardı. Fikret Bey'in iki oğlu, zil sesini duyunca kapıya koşturdular, boğuşmaktan birbirlerini engellemeye çalışmaktan bir türlü hedeflerine ulaşamadılar. Eşi Leyla, mutfaktan çıkıp kapıyı açtı. Kapıda biriken aile bireyleri, eşikten girene tamamen yabancıymış gibi bakıyorlardı. Başörtüsü takmış bir koca, bir baba… Fikret Bey, eşarbını çözdü, ceketiyle birlikte portmantoya astı.

"Hayırdır Fikret?" Yine aynı soru...

"Hayırdır inşallah Leyla."

"Bütün gün böyle mi dolaştın sen."

"Evet, ne olmuş." Bu umursamaz yanıt, Leyla Hanım'ın sesinin bir oktav yukarı çıkmasına neden oldu.

"Delirdin herhalde sen. Millete rezil mi ettin bizi bütün

gün. Kim bilir nasıl alay etmişlerdir, arkandan gülmüşlerdir."

"Neden rezil olalım canım, sen taktığında rezil mi oluyoruz."

"Ama ben kadınım."

"Ben de erkeğim. Gördüğün gibi giydim çıkardım, artan eksilen olmadı."

"Fikret bu şakayı fazla uzatıyorsun." Yine aynı sonuca varış.

"Hayatım şaka değil, kendime yakıştırdım, hoşuma gitti. Bu kadar basit."

Yemekte, on ve on iki yaşlarındaki çocuklar, şimdiye kadar kendilerine el kaldırmamış babalarına korkuyla bakıyorlardı. İki "ne yaptın okulda" sorusu sordu, iki tane "hiç" yanıtı aldı. Başka fyanıt verselerdi umursar mıydı. Çocuklardan biri uzun uzun gününü anlatsa, yaptıkları çocukça komiklikleri dinlemeye ne kadar katlanırdı bilinmez. Üçüncü "hiç"i duymamak için Leyla'ya gününü sormadı. Onun yerine yemeği övdü. Aldığı yanıt hiçti, Leyla Hanım yemek boyunca tek söz etmedi.

Canı iyice sıkıldığı için, yemekten sonra sigara içmeye diyerek dışarı çıktı, eşarbını giymeyi unutmadı. Semtin tenha sokaklarından geçerek bir saat kadar dolaştı. Ayak alışkanlığı, eve dönmeden önce semt kahvesine yöneldi. Başına gelebilecekleri kaldıracak gücü olmadığını anladığında artık çok geçti, içeri girmişti. Başlar içeri girene döndü, her kafadan bir sesin oluşturduğu bariton mırıltı kesildi. Kahvenin ağzında duran Fikret Bey, çocukluk arkadaşı Recep'i yalnız görünce masasına yöneldi. Fikret

Bey'i sulu şakalardan koruyan, az gülen yüzü, sert çehresiydi. Oturur oturmaz bakışlarıyla yüz seksen derece açı çizerek kendisine yönelen bakışları süpürdü. Kahve kitlesi görünüşte işine dönmüştü. Gizli gülüşmeler, fısıldaşmalar, kıraathane denen yaratığın midesine giren yabancı nesneye verdiği ilk tepkilerdi. Recep, çocukluk arkadaşına yarım yüzle güldü, "hayırdır Fikret"i mimikleriyle sordu. Mimikle sorulana mimikle yanıt gelince, tartışma uzamadı. İskambil döndüren bir masadan, doğrudan olmayan ama hedefini bulan laflar atılıyordu: Bu laflar, önceden provası yapılmış gibi, yere her kağıt atanın sırayla söyledikleri cümlelerdi.

"Allah'ım sen bize akıl fikir ihsan et."

"Eteğe de sıra gelir elbet."

"Bir insana bu kadar mı yakışır."

"Yuva yıktırır insana."

Kahve denen mide gurulduyor, ekşiyor, kaynıyordu. Başka masalardan da ortaya konuşurmuş gibi söylenen, ama öznesi belli laflar atılıyordu. Fikret Bey yakaladığı spor gazetesini açıp okuyormuş gibi yaptı. Söylenenleri üstüne alınmıyordu. Alınsa bile ne yapacaktı. İçlerinden birine çatsa herif, sana demedim diye yan çizecekti. Recep, bu koroya katılmasa da söze girecek konu bulamıyor, geviş getirir gibi ağzını oynatıyor, heceleri daha ilk sesinde yutuyordu. Sonunda kendine başka bir hedef buldu. "Engin iki saattir alık alık bakıyorsun, çay getirsene Fikret abine." Fikret Bey kafasını gazeteden kaldırmıyordu ama içerideki havadan iyice bunalmıştı. Kıraathane kendisini kusmak için kasılıp duruyordu. İstenmediği açıkça belli edilen misafir oluvermişti. Bu görünümüyle

onlardan değildi, bir yabancıydı. Önüne konan çaydan daha bir yudum bile almadan kalktı, Recep ve Engin'e iyi akşamlar dedi, kahveden çıktı. Orası erkeklere aitti, kadına ve kadına ait nesneye katlanılmıyordu. Fikret Bey ise başındakini kadınların giyip giymemesini pek umursar görünmüyordu. O nesne onundu. Çevresinin şaşırarak, alay ederek, gülerek, kızarak, aforoz ederek elinden almalarına izin veremezdi. Caddeden evine doğru yürürken, arkadan yaklaşan bir araç iyice yavaşladı, ta ki yüzü görene kadar, görür görmez de gaza basıp gitti. Fikret Bey, arabanın arkasından, bağıra bağıra, ömrünce ağzına almadığı küfürleri savurdu.

Büfeyi görünce aklına geldi, üstünü yokladı. Dışarı çıktığından beri sigara içmemişti ve hiç sigarası yoktu. Büfeye doğru gitti ama içeri girmeden durdu, bir an düşündü, yönünü değiştirdi eve yöneldi.

Eve girdi, eşarbını, ceketini astı. Aile küçük odaya toplanmış televizyon izliyordu. Yatak odasına gitti, üstünü değiştirdi, ailesine katıldı. Çocuklara yanıtını bildiği soruyu sordu; "dersiniz yok mu". Leyla Hanım, kocasının gelmesiyle "ben yatıyorum" diyerek odadan çıktı. Fikret Bey, televizyonda akan görüntülere bir süre boş gözlerle baktı, araya reklam girince o da kalktı. "Film bittikten sonra yatıyorsunuz" diyerek yatak odasına gitti.

"Leyla uyuyor musun." Yanıt gelmeyince Fikret Bey, uyumak için yatağa iyice yerleşti. Karı-koca sırt sırta vermişti.

"Abartıyormuşum. Yarın herkes yüzüme kafama tuhaf bir şey geçirmişim gibi bakacak." Bu kez yatağın öteki tarafından sessizlikle yanıt verildi. Aynı ses sürdürdü: "Ya ço-

cukların arkadaşları duyarsa… Duyarsa ne... duyacaklar. Çocuklarını da mı düşünmüyorsun."

Fikret Bey, burnundan uzunca bir nefes verdi. "Yahu ne yapmışım da…" devamını getiremedi. Bütün dikkatler o noktaya yönelmese, sabah kalktığında belki de unutmuş olacaktı. Belki de aynaya baktığında önceki sabah kadar güzel görünmeyecekti eşarp, ışığını yitirecekti. Değerini bu kadar yükseltmeseler, elinden almaya kalkmasalar sıradan bir nesneye dönüşüp unutulabilirdi. Küsmüş bedenler sabaha kadar yatağın içinde ayrı ayrı kıvranıp durdular.

Sabah her zamankinden erken kalktı, çayı demledi, sofrayı kurdu. Herkesi kahvaltıya kaldırdı. Karısıyla aralarındaki soğukluk sürüyordu. Yine de kahvaltıda, biraz olsun birbirlerine gülümsemeyi başarmışlardı. Fikret Bey, evden çarçabuk çıktı. Karısı uğurlamaya kapıya çıkmamıştı ama kapının kapanma sesini duyar duymaz girişe koştu. Askılıkta yoktu, dolapta yoktu, ayakkabılıkta, ayakkabıların içinde, yatak odasında, çekmecelerde, yatağın altında üstünde hiçbir yerde yoktu. Kocası, yeni gözdesi nesneyle evden çıkmıştı. Leyla Hanım, dolan gözlerine yol verdi, abartmadan ama çocukların da duyabileceği kadar sesli ağladı.

Fikret Bey, otobüs durağına gidene kadar her bakışa karşılık vermeye çalıştı. Otobüste orta kapıdan hemen sonra ayakta gidiyordu. Tekerlek üstünde oturan orta yaşlı birinin bakışını yakaladı.

"Ne var."

"Hiç."

"Ne görüyorsun, bana da söyle."

“Hiç.”

Öğle paydosuna yakın bir saatte müdür depoyu aradı. Biri müdürü “durum”la ilgili yeni bilgilendirmiş olmalıydı, siniri sesine yansıyordu.

“Fikret ne demek oluyor bu.”

“Anlamadım abi.”

“Başındakini diyorum. Ne yapmaya çalışıyorsun.”

“Abi işim neyse onu yapıyorum, başımdaki de buna engel değil.”

“Bu saçmalığa artık son versen iyi edersin.”

Konuşma yüze kapanarak bitti. Fikret Bey, yaklaşık yarım dakika boyunca kıpırtısız kalakalmıştı. Bu kadarı da fazlaydı. Ne giyeceğine karışma hakkını nereden buluyordu. Almacı yerine koydu. Bir a4 yaprağı çıkardı, sağ üst köşeye tarih attı. “Sonçağ Ltd. Şti. Müdürlüğüne,” O sırada yazıcıdan fatura çıktı. “Oluşan görüş ayrılıkları nedeniyle…” beğenmedi, kâğıdı buruşturup çöpe attı. Faturayı yazıcıdan kopardı, raflara gidip malzemeleri topladı. Şoförlerden Hakan geldi. “Abi bizim mallar hazır mı.” Verdi, şoförü gönderdi. Depo camını kapadı, öğle paydosu yaklaşmıştı.

Yeni bir yaprak çıkardı. Sağ üste tarihi yazdı. “Sonçağ Ltd. Şti. Müdürlüğüne,” İki satır boşluk bıraktı. “Aksatmadan, gayretle sürdürdüğüm depo sorumluluğu görevimden, meydana gelen bir takım…” Yazıcı bir fatura daha bastı. “…nedenlerden dolayı affımın kabulünü arz ederim.” İmza atmadan önce, baştan mırıldanarak okudu. “Arz” sözcüğünü beğenmedi. “Arz ne, yer. Yok bir de ayaklarını öpseydim.” Yine buruşturup çöpe attı. Hasan, depo

camına vurdu. "Abi, öğle paydosu araya girmeden çıkayım sana zahmet, olur mu." Fikret Bey, faturayı kopardı, malzemeleri raflardan toplayıp Hasan'a verdi. Öğle paydosundan sonra depoya döndü ve yeni bir istifa mektubu yazmadı.

Gece rüyasına karısı girdi. Mutfaktaydılar, Leyla soğan doğruyordu. Doğranmış soğanlar mutfak masasının üstünde yığın olmuş, yere dökülüyordu. Fikret Bey şaşkın, karısına durmasını söylüyordu. "Ne yapacaksın bu kadar soğanı." Leyla Hanım ise "rezil oldum, rezil oldum" diye diye ağlıyor, doğramayı sürdürüyordu. Fikret Bey gözlerini açtı, karısı yatakta oturmuş, mırıl mırıl söyleniyor ve gerçekten de ağlıyordu. Adamcağız henüz hazır olmadığı gerçekliğe yastığı siper etti ama yastık ses geçirmez değildi, uykusunu delik deşik eden si natürel sesten korumadı.

"Ne var, ne oluyor gece gece."

"Yok bi'şey, uyu sen."

"Demesi kolay, uykumun içine soğan doğradın, şimdi de uyu diyorsun."

"Kan."

"Ne."

"Kan doğradın denir ona."

Fikret Bey doğruldu, "Allah'ım sen aklımı koru." Yastığını alarak odadan çıktı. Salondaki gösterişli ama son derece kullanışsız, rahatsız ve sevimsiz üçlü koltuğa uzandı. Başka zaman olsa karısı dünyada burada yatmasına izin vermezdi.

"Kanmış... Kan beynime sıçradı. Gece gece uykunun kı-

rıntısı kalmadı."

Uykusunun kaçmasına sinirleniyor, sinirlendikçe uykudan uzaklaşıyordu. Kalktı, karanlıkta el yordamıyla kumandayı buldu, televizyonu açtı. İnsanların karı-koca katıldıkları bir yarışma programının tekrarına rastladı. Televizyonun sesini anca duyabileceği kadar açıp, izlemeye koyuldu. Aradan bir saat geçmişti, uykuya dalmak, kirpikleri kavuşmak üzereydi ki televizyondan gelen bir cümle gözlerinin fal taşı gibi açılmasına neden oldu. "Aşkım beni başkasıyla düşün, başkasıyla düşün beni." Kadın, yarışmanın güç gerektiren bir aşamasında kocasını böyle motive ediyordu. "Bu ne hırs, bu ne biçim yarışma. Allah'ım güneş doğmayacak mı." Bardağı taşıran damla işte buydu. Kalktı, televizyonun elektrik kablosunu sertçe çekti. Fiş prizden kurtulamadı, prizle birlikte duvardan ayrıldı. Televizyonu tutup yere çalsa ya da camdan aşağı atsa belki rahatlardı ama böyle pahalı bir nesneyi gözü kesmedi, onun yerine kumandayı gözüne kestirdi. Gözü dönmüş adamın parçaladığı kumanda, kendini savundu, gövdesinden kopan bir parçayla celladının elini kesti. Eldeki acı beyne ulaşır ulaşmaz kumanda yere düştü. Fikret Bey sağ elindeki kesiği, sol başparmağıyla kapattı, iyice çileden çıkmıştı, kumandaya son öldürücü darbeyi vurmak için ayağını kaldırdı, ayakları çıplaktı, kumandanın vereceği yeni karşılıktan korktu, caydı. Salonun ortasında öylece duruyordu, avcundan yere, halıya kan damlıyordu. Patlaması an meselesiydi.

Yeni günün habercisi ezanı duyunca kendine geldi. Birazdan gün ışıyacaktı. Banyoya gitti, soğuk suyla duş aldı, elindeki yarayı ilaçlayıp bantladı, tıraş oldu. Sessizce yatak odasına girip giysilerini aldı, salonda giyindi. Kahvaltı

etmeden evden çıktı. Dışarıda kendisine yönelen bakışlara, saldırgan karşılıklar verdi.

İşyerinde öğlene kadar pek hareketlilik olmadı. Öğle paydosundan hemen önce muhasebeci aradı, yukarıya kadar gelmesi gerektiğini söyledi.

"Mehmet Bey, kıdem tazminatınızın hesabınıza yatacağını söyledi."

Bu kadardı, hesap kesilmişti. Ürünleri mi karıştırmıştı, yanlış adreslere mi göndermişti, eksik ya da fazla sayım mı yapmıştı, saatinde işe mi gelmemişti, şirketi zarara sokacak bir yanlışı mı olmuştu. Neydi bunca yıldır çalıştığı firmayla bağlarının kopmasına neden. Belgelerde doldurulması gereken bir alansa bu soru, "yeterli performans göstermediği", "şirketin beklentilerini karşılayamadığı" denebilirdi. Sayısız gerekçe öne sürülebilirdi ama asıl nedenden asla söz edilmeyecekti.

"Hafta sonu sayım vardı."

"Mehmet Bey bizzat ilgilenecekmiş." Deponun anahtarlarını muhasebecinin masasına bıraktı. Muhasebecinin uzattığı iki kâğıdı imzaladı. "Bari şu motosikletçiler gibi taksaydınız. Mehmet Bey inadınızı anlayamamış."

Yazdan kalma öğlen sıcağında kapının önündeydi, bedenini esnetti, yön seçip yürümeye başladı. Güzel hava, kızgınlığını alsa da büsbütün geçiremiyordu. Kendi kendine konuşuyordu.

"Anlayamamışmış… Ben de onun inadını anlayamadım. Motosikletçiler gibi takaymışım... sana ne ulan. Çıkarıp çifte gerdanlı gırtlağına tıkmak vardı ya şunu…"

Akşama kadar kalabalık marketlere, alışveriş merkezle-

rine girdi çıktı. Uzaylı görmüş bakışlara iyice alışmıştı, eğlenceli gelmeye başlamıştı. İki kez güvenlik tarafından durdurulmuş, insan hakları demiş, seyahat hakkının engellenmesinin gerekçesini sormuş, yanıt alamadığında yoluna devam etmişti. Bir tanesiyse ne yaptıysa alışveriş merkezinden içeri salmamıştı. Kendini frenlemese ağız dalaşı kavgaya dönüşecek, belki de karakolluk olacaktı.

Yemek kokularının sindiği sokağı geçerek, evinin kapısına vardı. Eşarbı başından çıkardı, zile bastı, açan olmadı, yine bastı, yine sessizlik. Anahtarını kullandı. İçerisi karanlıktı, sessizdi. Salon bıraktığı gibiydi, halının üstünde parçalanmış kumanda, kumandanın ve halının üstünde kurumuş kan damlaları. Salonun ışığını söndürdü. Çocukların odasına girdi, yatakları toplanmamıştı, giysi dolapları boştu. Yatak odasının eşiğinde durdu, yönünü mutfağa doğru değiştirdi. Dünden kalan çorbayı ısıttı. Sabahtan beri yemek yememesine karşın güçlükle yutkunuyordu. Çorbayı yarım bıraktı, nefesi daralıyordu, duramadı, dışarı kaçtı.

Sokağa adımını atar atmaz günün tüm yorgunluğu üstüne çöktü. Akşama kadar gezip tozmaktan canı çıkmıştı. O yüzden hiç dolaşmadan doğruca kahveye gitti. Kahvede dipte okey çeviren dörtlü ve bir yancı dışında kimse yoktu. Dışarıyı görebileceği bir yer beğenip oturdu. Dirseğini masaya, yanağını avcuna koyup boş masaya gözlerini dikti. Kahvenin beyni hariç her şeyi olan Engin yanına geldi.

"Abi çay bayat, ıhlamur vereyim mi sana."

"Ver kardeşim."

Engin, kendisine de bir bardak getirmiş, izin istemeden

ama kibarca Fikret Bey'in masasına yanaşmıştı. "Bugün derbi var, o yüzden boş bura" dedi, yanıt alamadı. Ihlamuruna bir şeker attı, karıştırdı, bir yudum aldı. "Abi neşesizsin."

Dert anlatmak adeti yoktu ya soruyu soruşu durumu değiştirdi. Nasılsın diye sorsa belki de tersleyecekti.

"Herkes üstüme geliyor be Engin. Şu üç günde üstüme çullanmayan kalmadı."

"Abi sen bildiğinden şaşma."

Yanlış anlamak için ne de uygun bir sözdü. Fikret Bey, bakışlarını hemen herkesçe ileri derecede salak sanılan Engin'e dikti. Zeka pırıltısı gördüğünden olacak, üstüne gitti.

"Ne biliyormuşum ben."

"Yani abi, üstüne geliyorlarsa bir şeye zorluyorlardır."

Bu saatlerde patronu çoktan evin yolunu tutmuş olduğu için, böyle kolayca çene çalabiliyordu Engin. İyi de zihni de bu saatlerde mi açılıyordu. Eşarbı çözdü Fikret Bey, kafasından çekip masaya koydu.

"Şu var ya bütün dünyamı değiştirdi."

"Ama sen de değiştin abi. Önceki gün kahveden içeri girdiğinde delirdin sandım."

"Delirmişimdir belki, bilmiyorum."

Engin son masanın hesabını kapatmak için kalktığında Fikret Bey de bu boşluğu fırsat bilip eşarbını aldı, "iyi akşamlar" dileyerek kahveden çıktı. Kapının önünde Recep'le karşılaştı, konuşmasına olanak vermeden eşarbı eski dostunun eline tutuşturdu, uzaklaştı. Yaz akşamını

aratmayacak bir hava vardı. Ne dolaşmak ne eve dönmek istiyordu. Bomboş bir çocuk parkına girdi, güçlükle sığdığı salıncağa oturdu. Üzerini yokladı, yine sigara almayı unutmuştu.

Fikret Bey yaptığının öngörülebilir sonuçlarında çok yanılmamıştı. İnsanların onda gördüğü ve inat olarak adlandırdıkları o karşı koyuşu kırmak için ellerinden geleni yapacaklarını biliyordu. Şimdiye kadar şansı yaver gitmişti, geri adım atması, eğilip bükülmesi gerekmemişti. Her olup bitene alışkın gözlerle bakmış, savaşmadan bugüne kadar gelmişti. Eğilip bükülmezsen, kırana kadar uğraşırız diyerek onsuz dünyalara göçüyordu şimdi insanlar. Teslim olabilirdi, ellerini yukarı kaldırabilir, eşarbı başından çekip alabilirdi. İsteseydi bunu yapardı. Başkası istiyor diye yapmayı istememişti. Çocukluğundan beri çevresi tarafından programlanmıştı. Konu komşu ne der, arkadaşlar ne düşünür, şunlar kırılmasın, bunlar alınmasın, ötekiler gülmesin, berikiler ağlamasın. Evlilik çağının ne zaman geldiğini o değil "onlar" biliyordu. Çocuk yapmaları gerektiğini ve ne zaman yapmaları gerektiğini, çocuklarının varsa çüklerinin kesilmesinin gerektiğini ve ne zaman kesilmesi gerektiğini hep onlar biliyordu. Çocuklarının başarısı onları ilgilendiriyordu. Evliliklerinin gidişatı onları ilgilendiriyordu. Yere batasıca "onlar" hayatının her saniyesiyle ilgileniyorlar ama hiçbir sorununa, derdine, sıkıntısına ortak olmuyor, yardımcı olmuyorlardı. Şimdiye kadar kendi başına hiçbir karar vermediğini fark etmesi için çok mu geçti. Küçük bir kumaş parçası bunu anlamasına yetmişti.

"İnatsa inat, bu inat benim ilişmeyin."

2019 ÖZET KİŞİSEL PANORAMASI

Sevgili okurlar nasılsa yoksunuz o yüzden sizlere kişisel bir 2019 yılı panoraması sunmak istiyorum.

Uzun süren sessizlik ve durgunluk döneminden sonra 2019 yılı benim için olağanüstü bir yıl oldu. Ocak ayında başlayan bu acayipliklerin ilki aşkla ilgiliydi. Detaylara fazla girmeyeceğim ama bilmem bu kaçıncı kez aynı şeyleri yaşayışım. Bu garip tekrarlar beni delirtiyor! İsimler benzer mekanlar benzer kavgalar, vazgeçişler benzer.

Sürpriz bir ilişki gerçekleşmesi çok muhtemel bir şekilde zorunlu bir ayrılığa dönüştü. İnsan bahar ayında ayrılık yaşar mı? Yaşıyor işte! Ağladım, küfür ettim kendime kızdım ama işte sonunda insan ayrılığı kabulleniyor. Müslüm Baba'dan ''Ayrılık Acı Bir Şey'' gelsin diyeceğim ama şu kısa ömürde ayrılık acısı çekmek çok mantıksız. Nereden öğrendik böyle şeylere üzülmeyi, aklım başımdayken düşünüyorum ama anlamıyorum. Ders aldım mı bilmiyorum, ders almam gerekir mi onu da bilmiyorum. Bir tavsiye vermem gerekirse ister arkadaş olsun ister sevgili sizi neşelendiren, size bir şeyler katan ve kavga etseniz bile sizden vazgeçmeyen insanları çevrenizde aklınızda tutmamız gerek. Sayıları az da olsa böyle insanlar var.

Neyse yıl sonuna doğru yeni biriyle tanıştım çok geveze çok patavatsız ve çocuk ruhlu ama ilginç bir şekilde beni neşelendiriyor. Bilmem 2020 yılında aramızda

neler geçer.

Yılın son çeyreğinde parasal açıdan şanslıydım ve canım ne istediyse aldım. İhtiyaçlar sonsuz ama maalesef kaynaklar kısıtlı. Bütün bir sene boyunca çöp ve antika pazarlarında geçirdim. Bit pazarında kıymetli bir şeyler bulur ama benim karşıma kullanılmış penis pompası çıkar. Tek kolu eksik bir bebeğe 10 lira isteyen hurdacı arkadaşa "Yav bunun tek kolu eksik hiç 10 lira olur mu ne yapacağım ben bununla?" diye sorunca "Dilendirirsin abi deyip" beni güldüren cevabını ömrüm boyunca unutmayacağım. Çok iyi espri valla!

Çöpbit pazarlarının bana öğrettiği en önemli şey ekonominin iyi kötü işlediği yerlerde suç oranının hiç denilecek kadar az olması.

Neyse işte yüzlerce kitap, pul, kartpostal satın aldım öyle çok aldım ki artık satmaya başladım. Çok yaşayacağımı sanmıyorum ama galiba ölene kadar almaya devam edeceğim.

Hiçbir şey için geç değil dedim 40 yaşıma yaklaşırken ikinci üniversite Felsefe bölümüne yazıldım. Şimdilik dersler pek iyi gitmiyor çünkü her zaman yaptığım gibi derslere çalışmıyorum. Meğer ben hiç felsefe bilmiyormuşum, dışarıya istemeden felsefeci imajı veriyormuşum. Ama yetenekli olduğum kesin yani ben kendim öyle diyorum.

Bir senede çok eskiden tanıdığım 4 kişinin cenaze törenine katıldım. İnsanın sevdiklerini toprağa vermesinden üzücü ve gerçek bir şey yok bu alemde.

Yıllardır görüşmediğim akrabalarımla görüşmeye

başladım. Bazı şeylere çok kızsam da neden bilmem insanlar benden çok kontrollü olmamı bekliyor. Fuzuli'nin dediği gibi:

"Derdime vâkıf değil canan beni handan bilir
Hakkı vardır şad olanlar herkesi şadan bilir
Söylesem tesiri yok, sussam gönül razı değil
Çektiğim âlâmı bir ben birde Allah'ım bilir."

Sonuç olarak benim için ilginç bir yıl oldu bazı şeyler öyle fazla geldi ki acaba rüyada mıyım yoksa ölecek miyim de bu yüce tanrının bana son lütufları mı diye düşündüm. Sonra uzun süredir bir şeyler için kendimi iteklediğimi fark ettim ne yaşadıysam hak ediyorum.

2020 yılından umutluyum yaş kemale erer mi bilmem aklım başımdan çıkmadığı zamanlarda kendimi en kötü en yeteneksiz hissettiğim alanlarda azıcık ilerlemek için, neşelenmek için, daha çok sevmek için, daha iyi yazmak için elimden geleni yapacağım.

Hepinize iyi yıllar dilerim bir başka yazıda görüşmek üzere anacığım.

DELİRMEKTEN ÖTE KÖY YOK

Benim aklımdan değil kendi aklından şüphe et. Ben deli değilim, sadece meyilliyim. Fırsatını veya bir yolunu bulmayayım hemen deliririm. Zaten kimsesizin tek eğlencesi deliliği. Bırakın yakamı delirmeden gitti demesinler. Ne mümkün! Hele bir de kalibreciler yok mu kalibreciler? Sürekli kurcalayıp dururlar ayarlarını.

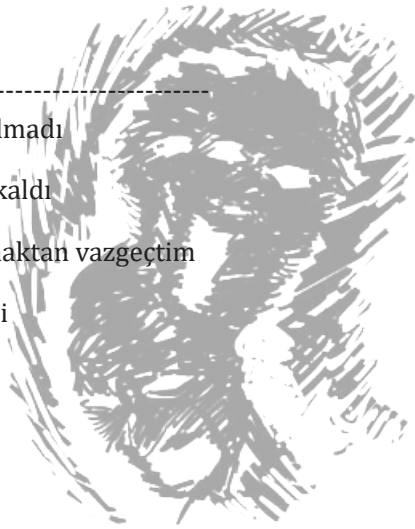
Dayanamıyorum olmuyor, yine savuracağım. Şu taşak yarışı bir bitmedi. Ne bakar dünyaya sen ben gibi ne çekmiştir var oluşun çilesini ama hep sahnede kendisi. Daha deli daha anksiyeteli daha sinirli daha çileli daha daha daha... Baksan ortaya kırıntı saçmamış. Bir siktir çarpacağım suratlarına apışıp kalacaklar. Bu gidişle seni beni odun diye yakacaklar. Cahile ihtiyar diye ses etmedikçe tepemize koyacaklar.

Nerede kalmıştık. Bunlar her şeyin farkında ama işi deliliğe vuruyorlar. Kırışınca ne oluyorsa bi' kıymetleniyor insan. Kırışınca kırıştıranları ayrı, onlar pırlanta pırlanta. Kabul edeceksin arkadaşım. Geldin bir bok yiyemedin hepimiz gibi, şimdi de öleceksin. Gider ayak ne sokuyorsun burnunu herşeye. Toplumsal hafızayı yitiremedik gitti.

Gider böyle
Müddet dolunca
Sahne
Perde yerde
Maske vardı cebinde
Ay doğunca
Ateşe
Günaydın yine

Gün aydınlık
Kafa karanlık
Ev dağınık
Dağım olsa
Dayanırdık

Bakmadığım delik kalmadı
Sen rüya peşinde koş
Bak ne kadar uzakta kaldı
Uyku niye yok?
Yokmuş gibi davranmaktan vazgeçtim
Karşıma diktim
Mezara gömdüklerimi
Öfkem hep içimde
Kırka daha var
Ortada deha
Yazı tura
Yer miyiz ömrümüzü
Yaz yağmurunda

Ben bir deliyim. Bir deliyiz biz. Biz bir deliyiz. Sen mi? Güldürme evlat.

Kim çalınca açılır kapı?
Kapı kaldı mı?
Yüzüne bir iki allık
Alıcın kaldı mı?

Gümbür gümbür yüreğim. Bu çalanı duymuyorsun ya aşk olsun. "Ulan makina bozuk makina" dediğini duyar gibiyim. Bu bahaneleri çok duyduk biz. Açacaksın kulaklarını duyacaksın. Duydukça doyacaksın. Doydukça azaçaksın. Azdıkça azacaksın yaz günü cırcır böcekleri gibi.

Çağlar Simsoy ile Röportaj

Merhaba benim pek sevgili okurlarım. İnanın sizlere ulaşmayı, seslenmeyi çok özlüyorum. Editörümüz Eflatun'un "bu sayıda delilik konusunuz işleyeceğiz" buyruğunu verdikten hemen sonra kolları sıvadım. Sıvadım da ne yaptım? Bir iki satır giriş yazısı yazdım, sonra ev işleri, çeviri işleri, dernek işleri, üzerinde çalıştığım kitap derken Sert Ünsüz'ü unutuverdim. Parantez açıp bir tür "kişisel gelişim" kitabı üzerinde çalıştığımı söyleyeyim. Okuyanı kişisel olarak geliştirecek mi bilemiyorum, yazarken beni, okurken de sizi eğlendirin istiyorum.

Bizi okuyorsanız, Okunacak Nesne denen oluşumu da az çok biliyorsunuz demektir. Bu oluşum, elindeki kısıtlı olanaklarla ürünler veriyor. Bu ürünleri dijital ortamlarda paylaşıyor, karşılığında ücret beklemiyor. Kısa manifestosu şöyle:

"Okunacak Nesne, parasal beklentiye girmeksizin, ürünlerinin dijital araçlara indirilmesinden, paylaşılmasından ve kuşkusuz okunmasından mutluluk duyar. Okunacak Nesne, yazarla okur arasındaki tüm aracıların kalkması amacındadır. Felsefe, bilim ve sanat ürünleri, ulaşmak ve yararlanmak isteyen herkese açık olmalıdır. Yararlanıcı/okur, yazarın başat destekçisidir ama bunun için önceden belirlenmiş bir bedeli ödemek zorunda bırakılmamalıdır. Bu yaklaşımın karşılık bulup bulmayacağını zaman gösterecektir."

Okunmaya ve desteklenmeye ihtiyacımız var. Ne demişler: "Marifet iltifata tabidir, müşterisiz meta zayidir." Okunacak Nesne girişiminin sessizlikle yok edilmeme-

sini diliyorum. Bu girişimin arka planında çalışan, adlarını bilmediğiniz dostlarımız var. Bir top kağıtla, yazıcı toneriyle, yemek ısmarlayarak, tarayıcısıyla, kitap tedarik ederek, yazar bularak, okur bularak, redaksiyonla, paylaşımlarımızı beğenerek... katkıda bulunan o bir avuç insana kucak dolusu sevgimi gönderiyor, onları içtenlikle kucaklıyorum. Tüm bu çabaları "delilik" olarak adlandırsam yeridir, üstelik tam yeridir.

Okunacak Nesne'nin yükünü omuzlayanlardan biri de kitaplarının mizanpajını severek yaptığım Çağlar Simsoy. Okunacak nesnemizin adı Sert Ünsüz olduğuna göre, görünmeyi sevmeyen bu ünsüz yazarla röportaj yapmamın yerinde olacağını düşündüm. İşte 2 Aralık Pazartesi günü kendisiyle gerçekleştirdiğim görüşme:

Tanışıklığımız 2014 yılına, Sert Ünsüz'ün doğumuna dayanıyor. O yüzden izninle sen diye hitap edeceğim.

Lütfen.

O zaman klasik sorularla başlayalım. Yazmaya nasıl başladın, nasıl yazar oldun?

Lise çağlarımdan beri günlük, not tutarım. Bu alışkanlığımın sonucu olmalı. Sonra elimden en iyi gelen işin yazmak olduğunu düşünmeye başladım. Başka uğraşlarım oldu ama görüşüm değişmedi. Yazdım da yazar oldumsa ne mutlu bana.

İlk okuduğun, satın aldığın kitap?

İlk okuduğum kitap, Gülten Dayıoğlu'nun Suna'nın Serçeleri, ilk satın aldığım kitapsa "En Güzel Seks Fıkraları".

Neden o kitabı almıştın?

Ortaokul yıllarımdı. Hafta sonuydu, bir arkadaşla yürüyerek Aksaray'a gitmiştik. Dönüşte yere sergi açmış bir

kitapçıda görmüştüm kitabı. Bir ergen olarak ilk dikkatimi o kitap çekmişti.

İçeriğini sormama gerek yok, fıkra kitabıymış. Kapağını anımsıyor musun?

Kapak resmini çok net hatırlıyorum çünkü o kitap senelerce kitaplığımda durdu. Yatakta çıplak sarışın bir kadın var, belinden doğrulmuş, bacak bacak üstüne atmış. Bir adam sürünerek yataktan iniyor, dili bir karış dışarıda, tüm bitkinliğine karşın yüzünde mutlu bir ifade var. Sağdan başka bir adam yatağa doğru koşarak geliyor. Enerjik, gözler kısılı, hazır... Arka planda kırmızı ceket giymiş bir adam var. Spor karşılaşmalarında, giren ve çıkan sporcunun numaralarını gösteren tabelaları tutanlara benzetmişler. Bir elinde giden adamın ve ötekinde gelen adamın resimlerini var.

Hala duruyor mu?

Durmuyor. Yaşam alanımı genişletmek için kitaplarımın büyük bir bölümünü gözden çıkarmam gerekti. Ben onları çıkarmasaydım onlar beni atacaklardı evden. Hem artık dijital çağdayız. Kitaba ulaşmanın daha kolay yolları var.

Isınma turunu bitirdik sanırım. Yavaş yavaş çalışma sahana girelim. Okunacak Nesne oluşumundan önce de yeraltı yayıncılığı yaptığını biliyorum. Biraz anlatır mısın, ne demek yeraltı yayıncılığı?

Yeraltı yayıncılığı, yayınevlerinin kapısını çalmadan, editörlere kendini beğendirmeye çalışmadan, çeteleşen edebiyat ortamlarına girmeden ürün verebilmek demek. Burada amacın, hedefin ne olduğu önem kazanıyor. Para kazanmak, ünlü olmak, on binlere yüz binlere milyonlara ulaşmak amacındaysan yerin, yeraltı yayıncılığı değildir.

Bu konuda yardımcı olamayız. İlk aşamada yazarla okur arasındaki tüm aracıları kaldırmak istiyoruz. Dijital yayıncılık buna olanak tanıyor. İkinci aşama bilim, felsefe, sanat ürünlerinin satılabilir nesne olmaktan çıkarmak. Bu en zor aşama, çünkü okurun dönüşümünü gerektiriyor. Ayrıntıya girmek istemiyorum, görüyorum ki önünde soracağın başka sorular var.

Yeraltı yayıncılığının yeraltı edebiyatı ile bir ilgisi var mı?

Doğrudan bir ilgisi yok. İçerik, yazarı ilgilendiren bir konu.

Ünlü olmayı, geniş tabana yayılmayı, para kazanmayı vaat etmiyorsun. O zaman insanların bu yolda yürümelerini nasıl bekleyebilirsin?

Güzel soru. Kimseye açlıktan ölün, sanat yapın diyemem. Amacım, okurla aracısız bağ kurmak, okura aracısız ulaşmak, o kadar. Söylemezsem olmaz, bilindik yolu geçen sene denedim. Birkaç yayınevine roman çalışmamı gönderdim, hepsinden olumsuz yanıtlar aldım. Kitabını bastırmak isteyen biri başka ne yapabilir. Yayınevinden çok matbaa gibi çalışan kurumlara gider, kitabının masrafını kendi karşılar. Onu yapmadım, yapmayacağım. İşte Okunacak Nesne bu aşamada devreye giriyor, dijital kitaplarla okura ulaşıyor.

Ulaşıyor mu dersin?

Çabamız bu yönde. Öncelik güzel işler yapmak. Elimizdeki olanakları kullanarak sanatı sürdürmeye çalışıyoruz. Yaşamak için gereksinimlerimiz var. Tamam ama bu, her eylemin parasal karşılığını hesaplamamızı gerektirir mi. Şöyle yaparsam bu kadar takipçi kazanırım, bu kadar insana ulaşırım, böyle yaparsam şu paraya satarım vs.

Okunacak Nesne bünyesinde halihazırda neler okura ulaştırıldı?

Bir öykü kitabı "Ya Ata Bin Ya Karıncaya", bir şiir kitabı "Hiç", bir de felsefe kitabı "Çınar Ağacının Altında Bir Ay Felsefe" benim çalışmalarım, bir de Fikret Abalı'nın "İki Dere Bir Ara" şiir kitabı var, uzun süredir internet evrenindeler. Bunların dışında biliyorsun göz bebeğimiz "Sert Ünsüz", on yedinci sayıya ulaştı. 2020 içerisinde tamamlanmasını umduğumuz iki şiir, bir öykü, bir de roman var.

Yazma serüvenine dönmek istiyorum. Nasıl başlıyorsun, bir hikaye nasıl oluşuyor? Elinde hangi aşamalardan geçiyor?

İlk aşama ilham. Kısacık bir andır, öykünün tohumudur, herhangi bir yer ve zamanda bir düşünce kafada parlar. Not alırım, evdeysem senelik doldurduğum bir doküman dosyası var, oraya yazarım. Sonra o notlara döner, öykü için gereken malzemeleri toplarım. Öykülerin ilk biçimlerini, özenmeden, düzeltmeden, çabucak kağıda yazarım. Genellikle ilk aşamada sınırlar belirginleşmeye başlar. Sonra yazdıklarımı düzelterek bilgisayara geçiririm. Bitirince yazıcıdan çıktısını alırım. Ekler, çıkarır, boşlukları doldururum ve yine bilgisayara geçiririm. Bu süreç, öykü yeterince pişene kadar yinelenir.

Yazarken seni en çok ne zorluyor?

Dikkatimin çabuk dağılması. En küçük bir pürüzde başka işlere kayıp, yazmaktan uzaklaşabiliyorum. Sonra işe dönmekte zorlanıyorum.

Felsefeyle de ilgileniyorsun. Yazdıklarına nasıl yansıdı bu?

Felsefe üzerinde çokça çalışma olanağı buldum. İşlerime

etkisini pek gözlemlemedim ama eskisinden daha çok felsefe ile iç içeyim. Yeni bir araç edindim, kullanmayı öğreniyorum ve sanırım giderek daha iyi kullanıyorum. Kuşkusuz öykülere de şiire de yansıyor.

Sence yazarlar asosyal hatta antisosyal insanlar mıdır?

Yazmak ve okumak yalnız yapılan eylemler. Asosyal olmak gerekmese de yalnız kalmayı bilmek gerekiyor. Yazıyorsanız bir köşeye çekilmelisiniz, başka yolu yok. Sosyal yaşamdan tümüyle kopmak sağlıklı değil. Gerçeklikten de gerçekçilikten de uzaklaşabilirsiniz. Sinirbilimsel anlamda bir sıkıntının yazar için zorunluluk olduğunu sanmam. Tanıdığım antisosyal bir yazar yok, gelip geçenlerin içinde varsa bilmek, ona göre okumak isterdim.

Yazarlar için anı hırsızı denebilir mi?

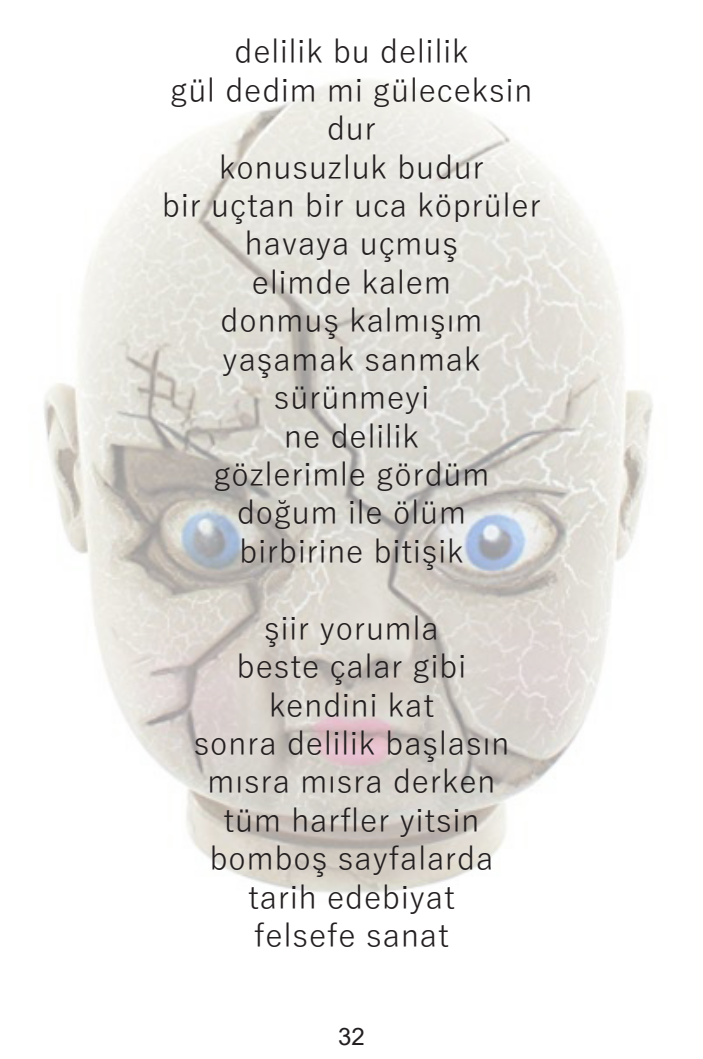
Kişisel tarihçi de denebilir. Seri yalancı, o da denebilir. Anılardan söz ediyorsak hırsız değil tahnitçi demek daha uygun olur.

Kitaplarının oluşumuna katkıda bulunduğuma seviniyorum, önce onu belirteyim. Son çalışmalarında soru işareti neredeyse hiç görülmüyor. Anlamakta güçlük çekiyorum, neden soru işaretine küstün?

Hakkın ödenmez, ben de onu belirteyim. Soru imine küsmedim, yalnızca gereksiz yerlerden kaldırdım. Gerektiğinde, tümcenin soru olup olmadığı anlaşılmıyorsa kullanıyorum, aramızda küskünlük yok, iyi anlaşıyoruz.

Teşekkür ediyorum zaman ayırdığın için. Son olarak, Sert Ünsüz okurlarına ne söylemek istersin?

Okumakla yetinmeyin, yazın. Sevdiğiniz, beğendiğiniz yazarları desteklemekten geri durmayın.

delilik bu delilik
gül dedim mi güleceksin
dur
konusuzluk budur
bir uçtan bir uca köprüler
havaya uçmuş
elimde kalem
donmuş kalmışım
yaşamak sanmak
sürünmeyi
ne delilik
gözlerimle gördüm
doğum ile ölüm
birbirine bitişik

şiir yorumla
beste çalar gibi
kendini kat
sonra delilik başlasın
mısra mısra derken
tüm harfler yitsin
bomboş sayfalarda
tarih edebiyat
felsefe sanat